

VADKERTI HARANGOK

AZ ÉRSEKVADKERTI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA
XXXI. ÉVFOLYAM 10. SZÁM 2022. OKTÓBER (MINDSZENT HAVA)

Mindenszentek, halottak napja – az emlékezés története

Mindenszentek:

Mindenszentek napja a katolikus és ortodox keresztény egyház ünnepe. A katolikus egyház november 1-jén, az ortodoxia pedig egy héttel később tartja. Minden üdvözült közös ünnepe, akiket nem avattak szentté, illetve a kalendárium név szerint nem emlékezik meg róluk. November első napja a megemlékezés napjaként a VIII. században, 741-ben, III. Gergely pápa idején jelent meg először. Egyetemes ünnepé IV. Gergely pápa tette, 844-ben.

Halottak napja:

A halottak napja jóval későbbi eredetű, mint a mindenszentek ünnepe. A holtakért való imádkozás szokása 998-ban kezdődött Franciaországban, és a XIV. században vált általánossá. A november 2-i halottak napja Sz. Odiló clunyi apáttól (962-1048.) ered. Ő ezt az emléknapot a Cluny anyagyház alá tartozó minden bencés házban bevezette. Ez a rendelete (998) mindmáig fennmaradt. Hamarosan pedig a bencés renden kívül is megünnepelték, a 14. századtól Róma is átvette.

E napon gyertyákat, mécseket gyújtunk elhunyt szeretteink emlékére. Magyar területeken szokás ilyenkor a sírok megtisztítása, rendbe hozása is. Virágokat, koszorúkat visz-

nek az elhunytak tiszteletére. A néphit szerint azért kell megszépíteni a sírokat, hogy a halottak szívesen maradjanak lakhelyükben. Mivel sokáig úgy tartották, hogy a halottak ilyenkor hazalátogatnak, ezért sokféle szokás volt, hogy szá-

mukra megterítettek, kenyeret, sót, vizet tettek az asztalra. Egyes vidékeken a temetőbe vitték ki az ételt, s a sírokra helyeztek belőle, a maradékot pedig a koldusoknak adták. Egy néphit szerint, aki virágot szakít a sírról, azt elviszi a halott. Az égő gyertyát nem szabad más sírra tenni, mert annak a halottnak a bűne, akinek a sírjáról elvették, átszáll a másik lelkére. Többféle úgy tartották, hogy Mindenszentek és Halottak napja közti éjszakan a halottak miséznek a templomban, és amíg a harang szól, hazalátogatnak szétnéz-

ni. Ezért minden helyiségben lámpát gyújtottak, hogy az elhunytak eligazodjanak a házban. Erre a hétre munkatiltalom is vonatkozott. Nem volt szabad mosni, meszelni, a földeken dolgozni, mert mindez bajt hozhat a ház népére.

A keresztény hagyomány kialakulása:

Mindenszentek azoknak az üdvözülteknek a közös ünnepe, akiket nem avattak szentté, illetve akik nem kaptak külön napot a naptárban. A Mindenszentek napja a Halottak napjának vigiliája, azaz ünnepi előestéje. A hajdani rómaiak őseiket és hőseiket istenként és félistenként tisztelték, szobrot emeltek, szentélyt állítottak számukra. Marcus Agrippa i.e. 27-ben építtette Pantheonnak nevezett hatalmas templomát, ahol a papok az összes isten tiszteletére áldoztak. A

Pantheon aztán Rómában 610. május 13-án keresztény templommá alakították, s IV. Bonifác pápa a templomot az összes vértanú tiszteletére szentelte. Innen ered a Mindenszentek napja. Nyugaton 609-ben tűnt föl először ez az ünnep, mikor május 13-án a Szűz Mária, Vértanúk Boldogasszonya és minden vértanú tiszteletére a már említett módon felavatták a Pantheon. Nemcsak vértanúkat, hanem valóban minden szentet november 1-jén először Angliában és Írországból kezdtek el ünnepelni a 700-as években. Mindenszenteket egyetemes ünnepé IV. Gergely pápasága alatt 844-ben vált. Az ünnepet még a VIII. században május 13-ról november 1-jére tették át, valószínűleg azért, hogy ezzel a kelták régi népi újesztendejét megszenteljék, ezzel ötvözve a régi hagyományt az újjal. 835-ben Jámboor Lajos császár IV. Gergely engedélyével hivatalosan is elismerte az új ünnepet, és attól kezdve a Mindenszentek az egész kereszténység ünnepe lett. A katolikus egyház az ünnepet tehát november 1-jén, az ortodoxia pedig egy héttel később tartja. A Mindenszentek napja után következő napot, Halottak napját 998 óta tartják november 2-án.

(Írás és fotó a NET-ről)

Szentkúti gondolatok

„Nagyasszonyunk, hazánk reménye, bús nemzeted zokogva esd. Nyújtsd irgalom, jobbod feléje, bottlásiért óh meg ne vesd. Mi lesz belőlünk, hogyha elhagysz, bús árvaságunk sírba hervaszt. Minden reményünk csak Te vagy! Szent Szűzanyánk, szent Szűzanyánk, óh el ne hagyj!”

Október 9-én sokan indultunk útnak Nemzeti Kegyhelyünk, Mátraverebély-Szentkútra, hogy Szent István királyunk országfelajánlását ma is aktuálissá tegyük, és támpontokat kapjunk a felajánlás való világunkban történő megéléséhez. Ezt támasztotta alá az is, hogy a kegyhelyre vezető utat a készület jegyében imával és énekléssel töltöttük meg.

A parkolóból lobogóink vezetésével keresztaljába szerveződve, imádkozva indultunk a kegytemplomhoz, ahol a kegyhely vezetője fogadta zarándok csoportunkat. Ennyi bevezető után megosztok néhány gondolatot az ünnepen elhangzott tanításokból. Az ünnepi szentmisére hangolódás jegyében katekézis keretében kaphattunk muníciót dr. Törő András atyá-

tól, aki egyébként Palánki püspök atya irodaigazgatói funkcióját is ellátja. Tanításában a szerzetesi életút és az életútjaink kerültek megvilágításra. Ezekből kötnék most egy csokrot Kedves Olvasóink számára.

Nemcsak a papok és a szerzetesek, hanem mindannyian Isten vándorló népéhez tartozunk. Ezért nemcsak nekik, hanem nekünk is feladatunk van, hisz az életünk a növekedésről (testi és lelki) szól. Isten az itt és a mostban akar megszólítani bennünket. Ahogy nincs két egyforma ember,

család vagy nagyobb közösség, úgy a megszólítás sem azonos. Más-más feladattal, életúttal rendelkezünk. Tehát Isten vándorló népe így külön-külön és személyre szabott úton halad a nagy cél felé. Más utat jár a pap, más utat jár a szerzetes és más utat jár a családos ember. Az utak viszont nincsenek aláfölé rendeltségi viszonyban. Nincs elsőbbségi út az üdvösséghez. Mindenkinek a sajátját kell végig járni a célba érkezéshez.

A szerzetesek a világról lemondva, Istennek szentelik magukat. Így járják azt az utat,

amit Isten megszólítása alapján vállaltak értünk. Így már nem is lemondásról kell beszélnünk, hanem vállalásról. A szerzetesek (akikből 1990 előtt keveset láthattunk) már a jelenlétükkel is arra akarják ráébreszteni a világot, hogy az Istentől történő eltávolodásunk azzal, hogy azt gondoljuk, hogy elegek vagyunk mi az igazi boldogság megvalósulásához, nem más, mint zsákutca. Ezzel kapcsolatban nézzünk csak szét környezetünkben!

Természetesen nem lehet mindenki pap vagy szerzetes, ám kellene nekik ahhoz, hogy a világ tekintetét a mammonáriáról az ég felé emeljék.

Zárszóként András atya megerősítette bennünk az életutak sokszínűségét, amelyek személyre szabottak. A kérdés csupán az: Tudom-e, mire hívott engem személy szerint az Isten?

A 11 órakor kezdődő szentmisére megtelt a szabadtéri oltárt övező tér. Az ünnepi szentmisét, a zarándokat elkísérő atyákkal közösséget alkotva, Cserháti Ferenc püspök atya mutatta be. A szentmise kezdetén a püspök atya felidézte Szent II. János Pál pápa 1991-ben Pécsen elhangzott gondolatait. Az idézett részben Szent István király ország felajánlásától indulva a magyarság a

Alázat és megaláztatás

Két férfi szembetalálkozott egymással a falu melletti patakon átívelő keskeny gyaloghídon. A patak éppen áradt, mély volt és gyorsan rohanó. A hidacska azonban túlságosan is keskeny ahhoz, hogy két férfi csak úgy elhaladjon rajta egymás mellett. Egyiküknek bizony ki kellett térnie. A jobban öltözött, láthatóan gazdagabb férfi így szólt a szerényebb kinézetű szembejövőhöz: „Én ugyan soha ki nem térek egy önző, gőgös, felfuvalkodott hólyag elől!” – azzal büszkén felcsapta az állát és megállt a híd közepén. A másik férfi csak ennyit szólt: „Én azonban igen!” – és visszatérve a túlpartra utat nyitott az erőszakoskodónak.

Az alázatot sokan vélik gyengeségnek vagy butaságnak, ezért óvakodnak is tőle. Úgy gondolják, hogy aki alázatos, az mindenképpen veszít: azt eltapossák, az nem érvényesülhet, az háttérbe szorul, szegény és szerencsétlen marad. Pedig az alázat nem gyengeség, nem butaság, nem naivitás! Sőt, az igazi alázatnak a megaláztatáshoz sincs semmi köze! A megaláztatás kívülről jön, más személy részéről elszenvedett sérelem. Az alázat azonban az ember bensőjéből fakad, szívének egyik legszebb, legfontosabb erőnye. Nem akkor nyilvánul meg elsősorban, amikor mások átgázolnak rajtunk, hanem sokkal inkább akkor, amikor mi tehetnénk meg ezt, és mégsem tesszük.

Éppen a gőg, a felfuvalkodottság az, ami butaság! Nem véletlenül mondja augusztus 28-án a szentmise olvasmánya:

Nagyasszonyhoz történő ragaszkodást állította elénk, mely a jó sorban és a viszályok között egyaránt nemzet megtartó erőként és védőpajzsként szolgált nemzetünk számára. Mária ma sem vette le tekintetét rólunk. Szeretete és segítőkészsége, mint ahogyan a rádió hullámai, felénk árad ma is. Kérdés az, hogy nincs-e elhangolva a bennünk élő vevőkészülék!

A Magyarok Nagyasszonya ünnepünk megülvése most is a Szent Szűz tiszteletét fejezi ki és összefűzi nemzetünk tagjait, bárhol is élnek a nagyvilágban. Mária tiszteletéből, Szent Fiánál történő közbenjárása által megérezhetjük azt is, hogy mi sosem leszünk képesek önmagunk megváltására.

Mária édesanyjai szeretetével fűzi egybe a különböző nyelveket beszélő nemzeteket is. Erről egyaránt tanúskodnak más

„Nincs gyógyír a gőgös embernek sebére, a gonoszság vert benne gyökeret, és észre sem veszi.” Valóban, a gőg megakadályozza, hogy az ember észrevegye, elismerje a benne lévő hiányosságokat, hibákat, bűnöket! Mindig többet képzeli magáról, mint amennyit ér valójában! Nem fogadja el másoktól a korrigálást, a bírálatot, nem kontrollálja a tetteit, döntéseit. Ez pedig nem más, mint súlyos butaság, és még súlyosabb butasághoz vezet. Nem létezik ember, aki ne követne el hibákat, aki mindenhez értene, akinek ne kellene tanulnia, fejlődnie, másokat követnie. A felfuvalkodott ember ezt könnyen elmulasztja, nem veszi észre, nem fogadja el tökéletlenségeit, ezért hát egyre inkább halmoz hibát hibára.

Az alázat nem is gyengeség, nem az erő hiánya, hanem éppen az igazi, lelkünkbeli fakadó erő és nagyság megnyilvánulása. Erő kell ahhoz, hogy az ember beismerje gyengeségeit, hiányosságait. Erő kell ahhoz, hogy ne alkalmazzon erőszakot, pedig megtehetné, hanem más, hatékonyabb módszert válasszon a konfliktusok megoldására. Erő kell ahhoz, hogy inkább segítsük, semmint elnyomjuk a gyengébbet! Hogy inkább tanítsuk azt, aki tudatlanabb, semmint mi akarjunk megtenni, megoldani helyette is mindent. Nagyság kell ahhoz, hogy inkább háttérbe húzódjunk, amikor a szeretet ezt megköveteli. Hogy lemondjunk saját akarataunk minden áron való érvényesítéséről, ha ezzel csak azt érnék el, hogy veszélyeztetünk na-

népek Mária megszólításai és ünnepei, melyeket most nem sorolnék fel.

Mária tisztelői egyébként csak azok lehetnek, akik a karján ülő gyermeket is tisztelik. E tisztelet alapján lehet csak házat és hazát építeni. Ahhoz, hogy ez meg is valósulhasson, nemcsak a saját önző dolgainkkal kell foglalkoznunk, hanem a bajban lévők felé is nyitottá kell válnunk.

Mária hitt abban, amit az angyal által üzent neki az Isten. Vajon e zajos világban, mi meghalljuk-e és elfogadjuk-e a nekünk szánt üzenetet? „Tegyétek, amit a Fiam mond!” S ha megtesszük, akkor egy új világ és szebb jövő lesz az osztályrésznünk.

Szentkút-Érsekvadkert,

2020. október 9.

emjé,

Fotó: Kristók János

gyobb értékeket (pl. a kapcsolatot magát).

A keresztyén ember számára azért is nélkülözhetetlen az alázatra törekvés, mert magának Istennek is egyik leggyakrabban megnyilvánuló, fontos tulajdonsága ez. Az Ószövetség embere, az ókor embere hajlamos volt azt isteni jelenésnek, isteni megnyilvánulásnak tartani, ami rémisztő volt, hatalmas és emberfeletti. Mennydörgés és villám, lobogó tűz, természeti katasztrófák, rendkívüli, csodás erőmegnyilvánulások! Olyan élmények, amelyek óhatatlanul térdre rogyasztják az embert, szinte erőszakkal földre nyomják. Az Ószövetség Istenének is voltak ilyen megjelenései, pl. a Sinai hegyen a Tízparancsolat átadásakor. Azonban amikor Isten a maga teljes valójában akart megnyilvánulni, tökéletesen és visszavonhatatlanul ki akarta nyilatkoztatni önmagát, akkor nem ilyen módszereket választott. Fiában, Jézus Krisztusban emberként jelent meg. Emberként, aki ráadásul szegény volt és alázatos. Aki mindenkit szeretett, mindenkinek megbocsátott, nem lépett fel erőszakkal senki ellen, inkább maga szenvedte el az erőszakot. Éppen emiatt sokan nem is fogadták el Messiásként: nem tudták elhinni, hogy ilyen gyengének, elesettnek, hatalom nélkülinek lássák Isten küldöttjét. Pedig épp gyengesége, elesettsége, szenvedése és halála által győzte le a rosszat, vitte végbe mindnyájunk megszabadítását. Feltámadása és megdicsőülése pedig megmutatta, hogy éppen alázata és kicsinysége által bizonyult Isten hatalmas Fiának.

(Laudetur közösségtől)

Ez történt

Keresztelések

32. Bíró Zsófia Mária
(Bíró Balázs – Szentgyörgyi Dorina Katalin)
33. Szrenka Júlia Ilona
(Szrenka Ádám Ignác – Mária Anna)
34. Kuris Bátor Gábor
(Kuris Gábor – Nagy Bernadett Erzsébet)
35. Fábíán Bettina Liliána
(Fábíán Balázs – Oláh Bettina)
36. Oláh Dávid Bence
(Oláh Gábor – Teknyő Mónika)

Temetések:

40. Kovács Jánosné
Őszi Ilona (1929)

A bér má l k o z ó k í r t á k

Október 2-án, a 10 órakor kezdődő szentmise keretében ismét bér má l á s volt az érsek-vadkerti Szent András templomban. A bér má l á s szentségét megyés püspök atyánk, Marton Zsolt szolgáltatta ki, a hitoktatónk (Ági néni) által felkészített testvéreinknek. A bér má l k o z á s t követően Ágnes jelezte a most bér má l k o z o t t a k -nak, hogy a Vadkerti Harangoknak adott nyilatkozataikkal jelét adhatják annak, hogy az egyház felnőtt, tevékeny tagjai akarnak lenni a szentség vétele után is. A cikkhez tartozó csoportképen Püspök Atyánk, Gyuri atya, Ági néni és az alábbi keresztény nagykorúvá vált személyek láthatók: Antal Milán, Baranyai Ildikó, Bencsik Anna, Bíróné Szentgyörgyi Dorina, Bozsonyik Rita, Csabák Ivett, Csatári Sára, Cseri Tímea, Dósa Rebeka, Erdős Máté, Fábíán Mária Zita, Farkas Barbara, Farkas Krisztián, Freistág Milán, Gajdos Gergő, Gáspár Réka, Gyurenka Alexa, Híves Emese, Híves Sarolta, Keresztes Anna,

Kovács Zalán, Raduly Gréta, Szorcsik Libor Dóra, Szu nyogh Gréta, Takács Lujza, Tóth Dóra, Valent Réka, Villant Veronika, Zemeny Gréta, Zemeny Zsóka.

Közülük többen is nyilatkoztak, melyet az alábbi sorokban olvashatunk.

Minél közelebb jött az időpont, annál nagyobb volt az izgalom, feszültség, a gyomromban nagy kő volt. De eljött a nagy nap és az izgalom tovaszállt egy szempillantás alatt, mert a Püspök Atya megbér má l t bennünket! Hálát adok ennek a szép napnak, a szép szentmisének és a püspök atyának, hogy minden úgy ment, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

(Farkas Krisztián)

Az alapos felkészülést követően október 2-án bér má l k o z á s u n k r a került sor. Ez alkalomból a Püspök Úr és Gyuri atya ünnepélyes szentmisét tartott, amin sokan részt vettek. A bér má l k o z ó k nagy örömmel vették a Szentlélek eljövételét. A mise végén

megköszöntük a Püspök Úr-nak a bér má l á s t és Gyuri atyának, illetve Ági néninek a felkészítést. Majd ezután mindenki családias körben megünnepelte az egyház szemében való felnőtté válást. **(Raduly Gréta és Valent Réka)**

Rettenetesen izgultunk, amikor elérkezett a bér má l k o z á s napja és találkozhattunk a Püspök Atyával. Ez az izgalom azonban elmúlt, amint elfoglaltam a helyem. A Püspök Atya szavait örömmel hallgattam. Úgy érzem, hogy ezen a napon született meg bennem a hozzáállás, hogy legyen hitem a Szentség felvételére.

(Kovács Zalán)

Örülök, hogy részese lehettem ennek a szent eseménynek. A hosszas felkészülés során már vártam a nagy nap eljövételét. Igazán ekkor érttem meg, a templomban Püspök Atya szavai által a bér má k o z á s lényegét. Sokat segített ebben hitoktatónk, Ági néni is, akivel a tanulás közben jól éreztük magunkat. A szentmise nagyon szép és

meghitt volt családom körében. **(Keresztes Anna)**

Én a bér má l k o z á s előtt nagyon izgultam. A bér má l k o z á s o n úgy remegtem, mint egy kocsonya. De nagyon jó volt, mikor a Püspök Atya megbér má l t. Úgy éreztem, hogy a vé d ő s z e n t e m megérintett engem. **(Tóth Dóra)**

Én személy szerint nagyon izgultam a bér má l á s előtt. Nem tudtam, hogyan is zajlik egy ilyen mise, mivel az első áldozásom nem volt ennyire ünnepélyes, illetve most, hogy már felnőttem és érettebb vagyok, még inkább értékelni tudom az ilyen pillanatokat. Nagyon tetszett a Püspök Úr prédikációja is, lekötötte a figyelmem. Számomra az egész szertartás nagyon különleges és meghitt volt. Próbáltam minden pillanatát befogadni, hiszen ez egy egyszeri, de nagyon fontos esemény az életemben. **(Zemeny Gréta)**

Sok év óta talán az első bér má l k o z ó csoportom, akikhez nagyon közel álltam. Amikor a Püspök Atya bér má l t á o k t

Bérmálás 2022

„Szentlélek, úgy kérünk, szállj le ránk,
töltsd el a szívünk, életünk!

Hogy béke és áldás szálljon ránk,
küldd el a Lelked, úgy kérünk Isteniünk!

Megtelt az érsekvadkerti templom október 2-án a tíz órakor kezdődő szentmisén, melynek részeként a prédikációt követően meggyes főpásztorunk, Marton Zsolt püspök atya harminc felkészült testvérünket, köztük több gyermekes édesanyját is, részesített a bérmálás szentségében.

Püspök atyánk tanításának néhány gondolatát, a teljesség igénye nélkül, megosztanék a Vadkerti Harangok olvasóival, eszembe jutottak az együtt töltött idők. Egészen kicsi óvodás koruk óta voltam velük. Nem feledek a hittan órák élményeit, beszélgetéseit, közös filmnézéseket. Nem feledek a nyári táborokat, amikor még kisgyermekként jöttem hozzá, majd később már a jobbkezeim, segítők voltak. Nem feledek a zárándoktábor együtt töltött napjait, amikor nap mint nap együtt tettünk meg 20 km-t, jókedvvel, örömmel vagy esetleg fáradtan, szomorúan.

Útravalóként azt kívánom, hogy a Szentlélek erősítsen benneteket, adjon nektek sok kegyelmet, hitet, hogy amelyik úton most elindultok és felnőtt nagykorú kereszténnyé váltatok, azon hűségesen tudjátok végig menni. Legyetek mindig ilyen jókedvűek, derűsek, szorgalmasok, kitartóak. (Ági néni)

Érsekvadkert, 2022. október 10.

Fotó: Kristók János

sótáborával, hogy a hó végi megjelenés-kor a jelenlévők feleleveníthessék azt, az objektív okok miatt távollévők pedig részesei lehessenek az útmutatásnak.

A Szentlélek mindenkor kész belépni az életünkbe, vezette be gondolatait püspök atyánk. A kérdés csupán az, hogy akarjuk-e belépését, készülünk-e a fogadására.

A készüléssel kapcsolatban a sportolói hozzáállást állította elénk. A sportoló sok gyakorlással készül a nagy versenyre. És ha győzött, akkor sem áll le az edzésekkel, hanem minden erejét a következő versenyre összpontosítja. A bérmálás is ilyen esemény, hisz a keresztény nagykorúságot adja számotokra. Ám, mint aho-

gyan a sportoló fizikális téren nem áll le, ti sem állhattok meg a lelki növekedésben. A keresztény nagykorúsággal rátok is feladatok várnak a lelki életben, melyet családjaitokban, egyházközségeitekben kell „lelki tréningként” megoldanotok. Tehát a bérmálás nem csak rólátok szól. Általatok kell erősödnie családjaitoknak és egyházközségeiteknek.

Bátran támaszkodjatok ehhez a Szentlélek ajándékaira, melyből a tanultakon túl annyi van, amennyit be tudtok fogadni. Ezért most, az első áldozások után másodszor is, ti mondjátok el a lelki útmutatásként is szolgáló keresztségi fogalmat. Ha ezt őszintén teszitek, akkor tudtok igazán mások szolgálatára lenni, ahol az „én központúság” helyébe a „te központúság” lép. Ezzel bontakozik ki Isten, melyet Lelke által a bérmálás szentségében ajándékba kaptatok.

Ha már egy gitáros szentmise énekét használtam fel mottóként a püspök atya tanításánál, mivel a bérmálkozók közül többen is aktív tagjai a gitáros énekkarunknak, az Oceans című dal refrénjével zárom tudósításomat: „Lélek add, hogy benned teljesen megbízzak, a vízen bátran veled járjak, ha bárhová hívsz menjek! Vigyél tovább, mint ha lábam tudna menni, taníts teljes hittel járni, jelenlétben élni!

Érsekvadkert,
2022. október 2.

emjé, Fotó:
Kristók János

Nem vagyunk elegendőek önmagunknak!

A szokásos vasárnap délelőtti események zajlottak a családban. Az apa elterpeszkedett a fotelban és az újságjait lapozta át. A gyerekek a számítógép előtt ücsörögtek, össze-összekapva azon, hogy most épp ki játszik rajta. Az anyuka meg kint csörömpölt a konyhában az edényekkel. Egyszer csak felhangzott a jól ismert jelszó: „Kész az ebéd, üljünk asztalhoz!” Mindenki föl pattant, s kisorolt szépen a konyhába, helyet foglalva a megszokott székén. Amikor azonban leemelték a levesestálról a fedőt, abban csak egy rakás illatozó szénát találtak. Megdöbbenésükben egymás szavába vágva tiltakoztak a gyerekek és az apuka: „Hát ez meg itt mi? Hol a kaja?” Az anyuka csak szomorúan mosolygott: „Mit vagytok meglepődve? Úgy vettem észre, nem fontos, hogy mit esztek, hisz évek sora óta egyetlen szóval sem fejeztétek ki, hogy hálásak lennétek azért, hogy nem nyers szénát kell rágcálnotok.”

A 10 leprás története az evangéliumban fájdalmasan rávilágít arra a tényre, hogy milyen nehezen tudunk mi emberek köszönetet mondani a velünk történt jókért, a kapott ajándékokért. A tíz meggyógyult betegből csak egy tér vissza, hogy megköszönje Jézusnak a vele történt csodás eseményt. Nemcsak Jézus korában lehettek hiányosságok ezen a területen: napjainkban talán még kevésbé jellemző a hálás lelkület. Vajon miért?

Egyik oka talán az a téves, mégis elterjedt mentalitás, mely szerint: „elég vagyok én önmagamnak! Meg tudom oldani a gondjaimat egyedül is, meg tudom szerezni magam is azt, amire igazán szükségem van! Nem szorulok én rá senkire!”

Egy darabig élhet, gondolkodhat így az ember, de az óhatatlanul bekövetkező problémák előbb-utóbb úgyis rádöbbennek, hogy mennyire helytelenül látja önmagát. Mindenki beleütközik olyan kihívásokba, amelyeknek egyedül nem tud megfelelni. Sajnos nem kevés tragédia történik manapság is egyénekként, családokkal, egész falvakkal, sőt népcsoportokkal, amelyek rámutatnak az ember gyöngeségére, kiszolgáltatottságára. Sok ember, akik látszólag jórészt saját erejükből, önön képességeik felhasználásával megteremtették az alapvető életfeltételeket, most

teljes egészében másokra szorul, mások ajándékozó szeretetétől függ. Nem vagyunk elegendőek önmagunknak! Együnk sem képesek mindent előteremteni vagy megtartani, amire valóban szükségük van.

A hálátlanság másik oka az a még elterjedtebb meggyőződés, ami kifejezetten a modern individualista és fogyasztói társadalom velejárója: „én megérdemlem” mindazt a jót, amit másoktól kapok. Nekem „jogom van” arra, hogy mindenkitől mindent megkapjak, hogy engem mindenki körül ugráljon. Aki így gondolkodik, annak persze eszébe sincs köszönetet mondani semmiért, legföljebb felháborodik akkor, ha mégsem az történik, amit ő akar, ha mégsem teszik eléje tálcan azt, amit éppen szeretne.

Legkönnyebben éppen azokkal szemben mulasztjuk el kimondani a köszönet szavait, akik a legközelebb vannak hozzánk, akikkel a legtöbbet vagyunk együtt, következőképp, akiktől a legtöbb jót kapjuk. Igen, leggyakrabban elfelejtjük Istent, valamit a közvetlen családtagjainkat, feleségünket, férjünket, szüleinket, gyermekeinket. Talán úgy gondoljuk, hogy a világ

legtermészetesebb dolga, hogy ők mindent megtesznek értünk, végül is ez a kötelességük!

Aki köszönetet tud mondani mindenért, az ajándéknak él meg minden jót, ami vele történik. Megajándékozottnak lenni pedig mindig öröm! A megajándékozott ember nemcsak azt veszi észre, amit kap, hanem észreveszi mögötte a másik embert is, aki szereti őt, aki áldozatot hoz érte. Ez tölti el igazán örömmel a szívét.

Ha kinyilvánítjuk a hálánkat mások felé, ez azért is lehet örömforrás, mert ezzel lehetőséget adunk a vele való személyes kapcsolat továbbfejlődésére, elmélyülésére. Ha köszönetet mondunk valakinek valamiért, akkor nem fejeződik be a kapcsolatunk azzal, hogy kaptam tőle valamit, hanem továbbléphetünk, újra és újra örömet szerezhetünk egymásnak. Milyen sokszor megtapasztalhatták ezt az ünneplő házasok az együtt töltött évtizedek során! Megtapasztalhatjuk azonban mindannyian, ha azonosulunk annak a meggyógyult leprásnak a cselekedetével, aki egyedül is visszatért Krisztushoz, hogy hálát adjon neki.

(Szeged, 2022 október 9., V.I.)

Szeresd a csendet, mert az életed ott születik

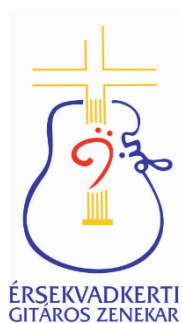
A csendre óriási szükségünk van. A csendben jobban megértjük önmagunkat és a világot. Azt, ami történt. Jobban megismerjük azt, ami van. Jobban, igazabban. Hogy aztán megengedjük, hogy ami bennünk van, az lehessen is. A csendben kozmetikázás nélkül mutatkozhat meg az, ami bennünk van. Ami a csendben kinyilvánul, az hozzátartozik a valósághoz.

A csend nem valaminek a hiánya, hanem annak a lehetősége, hogy valami megszülethessen. A csend körülvesz minket. Éltet és betölt. Az ember számára mégis művészet az elcsendesülés, mert a külső csendet ugyan megteremtheted, de a belső csend felett nem te rendelkezel. Zavarják gondolataid, gondjaid, indulataid. A külső csend segíti a belsőt, de a belsőnek csak a körülményeit tudod megteremteni. A belső csend kialakulása folyamat. Fokozatosan csendesedsz el.

Csendre van szükséged ahhoz, hogy megnyílhass. Adj időt magadnak, várd ki bizalommal, hogy lelked rendeződhessen, gyógyulhasson! Engedd ki a kezedből az irányítást! A csendben tudod megkülönböztetni a saját vágyaidat a Teremtőd szándékától.

A csendben megindul valami, és általában nem jön azonnal válasz. Ki kell várni!

(Mustó Péter SJ gondolataiból)

Gitáros szentmise

Szentmise
gitáros zenei
szolgálattal
a Szent András
plébániatemplomban:
2022. november 13.,
vasárnap 9:30

Október 30-án, vasárnap délután 3 órakor a temetőben imádságot végzünk Lukács András atya sírjánál, majd megáldjuk az elkészült síremlékét. Ezt követően áldjuk meg a többi előre bejelentett síremléket is.

Az utolsó októberi rózsafüzért október 31-én hétfőn este fél 6-kor a templomban

végezzük. A rózsafüzért követően Mindenszentek ünnepi előesti szentmisét mutatunk be.

November 1-én, kedden Mindenszentek ünnepé. Templomunkban vasárnapi misarendet tartunk. Reggel 8 órakor és délelőtt fél 10-kor, Pusztakerkiben pedig 11 órakor lesz szentmise. Ne felejtjük el, hogy ez a nap parancsolt ünnep, szentmisén részt venni kötelező!

November 2-án szerdán Halottak Napja. Az elhunytakért reggel 7 órakor és este 6 órakor mutatunk be szentmisét. Az esti szentmise előtt fél 6-kor rózsafüzért imádkozunk, a szentmise végén közös imádságot végzünk a halottakért.

Egyházközségi hírek

November 4-én a hónap elsőpéntekén délelőtt a szokott rend szerint felkeressük otthonukban az idős - beteg Testvéreket a szentségekkel.

Őszi éves szentségimádási napunk november 12-e ebben az évben szombati napra esik. A napot délelőtt 10 órakor szentmisével kezdjük, majd szentségkítéssel. A Kedves Testvérek 11 órától a szokott módon, utcák szerint végezzék az imaórákat. Este fél 6-kor szentségbetétel, majd szentmise zárja a szentségimádási napot, ami már évközi 33. vasárnapra szóló előesti szentmise lesz.

November 20-án Krisztus a Mindenség Királyának ünnepe lesz, ez az egyházi év utolsó vasárnapja. Ezen a napon a karitás javára lesz országos gyűjtés.

November 27-én elkezdődik az advent, a karácsonyra való lelki előkészület ideje. Az adventi időben Rorate – Hajnali szentmiséket tartunk hétfőn, kedden és szerdán reggel 6 órakor.

Templomunk búcsú ünnepét november 30-án, szerdán Szent András apostol ünnepén tartjuk. Ezen a napon reggel 6 órakor és este 5 órakor mutatunk be szentmisét. A búcsú szentmise este 5 órakor kezdődik, amelyet az egykori érsekvadkerti káplán Molnár Péter atya mutat be.

November 26-án, szombaton délután 2 órától adventi koszorú készítésre várjuk a családokat a cserkész házba.

Imádság

Urunk, Jézus Krisztus! Te azt kéred tőlünk, hogy a szeretet gyakorlásában ne álljunk meg jóakarató felebarátainknál, hanem még az ellenfeleinket, a rosszakaróinkat is szeressük, mindazokat, akik ellenségesen viselkednek velünk vagy bántalmaznak minket. Ez annak a jele, hogy az emberi könyörtelenség helyett az Atyától tanult irgalmasság győzhessen bennünk. Egyedül a szeretetből fakadó megbocsátás következetes gyakorlása képes legyőzni a rosszinulatot. Taníts minket, Urunk, az őszinte, szívből jövő megbocsátásra!

EGYHÁZKÖZÖSSÉGI CSALÁDI NAP

2022.

NOVEMBER 5.

DÉLELŐTT:
iskolás gyerekek (8-14 éves) számára
- közös játék, mozgás
- kézműveskedés
- egyéni munka

DÉLUTÁN:
közös éneklés és imádság
az EGIZ-zel
(14:30)

Gyertek, építsük fel!
beszélgetés a közösségszervezésről
Galbáné Nóra romhányi hitoktató
(16:00)

Medugorje: ahol a Menny és a Föld összeér
tanúságtétel a zárándoklatról
Fábiánné Csejk Erika
(17:30)

Férfi. Érték. Minta. Példa.
beszámoló a kolpingos férfikonferenciáról
Villant Norbert és Zachar László
(18:15)

KAPUNYITÁS:

10:00 órakor

HELYSZÍN:

ÉRSEKVADKERT, KOLPING HÁZ

Szentmiseszándékok

November

1. Kedd - Lukács András atyáért
2. Szerda -
3. Csütörtök -
4. Péntek -
5. Szombat - Kristók János, felesége Híves Katalin, szüleik, nagyszüleik, testvéreik és hozzátartozók
- Pincze Imre, valamint a Pincze, Molnár és Laczó család halottai
- Kaba Istvánné Kovács Ilona Erzsébet, valamint a Kaba család halottai
- Mák Brigitta, valamint két elhunyt gyermeke Kornél és Olivér
- Csabák István, fia Csaba, élő és elhunyt hozzátartozók
6. Vasárnap - Kocsisné Urbán Erzsébet 5. évforduló, testvére István, édesapjuk, élő és elhunyt hozzátartozók
- Erdős János, felesége Kopisz Mária, fiuk, lányuk és hozzátartozók
- Záhorszki Mihály, felesége Gubik Gizella 40. évforduló, szüleik, testvéreik és hozzátartozók
7. Hétfő -
8. Kedd -
9. Szerda -
10. Csütörtök -
11. Péntek -
12. Szombat - Szakács Ferenc, felesége Viktor Erzsébet, szüleik, élő és elhunyt családtagok
- Fábíán Ignác, szüleik, apósa, anyósa
- Csillag Ferenc, szüleik, apósa, anyósa
- Fábíán József és élő családtagok
- Csernák István 20. évforduló, lánya Katalin, Csernák és Zöllei család halottai
- Balogh István, felesége Kaba Ilona, szüleik, a család elhunytjai
13. Vasárnap - Fábíán István, felesége Laczó Ilona és hozzátartozók
14. Hétfő -
15. Kedd -
16. Szerda - Pöhlös Péter, szüleik, Záhorszki és Csillag család élő és elhunyt hozzátartozói
- Boda István 4. évforduló, felesége Csillag Anna, szüleik, élő és elhunyt hozzátartozók
17. Csütörtök -
18. Péntek - Urbán, Molnár és Valkó család elhunytjaiért
- Kalmár József, felesége és a család halottai
- Macska Károly, felesége, vejük, nászuk, nászasszonyuk, a család élő és elhunyt tagjai
- Péter János, lányuk Kiss Lászlóné, veje Kiss László, élő és elhunyt családtagok

- Szlúka András, felesége Szabó Margit, szüleik, Konopás István és szüleik
- Pistyúr Ignác, felesége Szlúka Erzsébet, gyermekeik és szüleik
- Nagy Ignác, felesége Vitéz Anna, szüleik, testvéreik és hozzátartozók
19. Szombat - Kovács István, felesége Mrekvicska Erzsébet, szüleik, testvérei és hozzátartozók, nászuk Híves András
- Szabó János 22. évforduló, szüleik és anyósa, élő és elhunyt hozzátartozók
- Kuris Jánosné Kakas Erzsébet, öccse József, szülők, nagyszülők, Kuris és Kakas család élő és elhunyt családtagok
- Koza István, felesége Mészáros Borbála 10. évforduló, Dósa János, felesége Csillag Ilona, valamint szülők, élő és elhunyt hozzátartozók
- Belencsák Istvánné Erdős Ilona, Belencsák és Erdős család élő és elhunyt hozzátartozói
20. Vasárnap - Pinke Kálmán, felesége Szabó Rozália, vejeik István és Ignác, unokáik Erzsébet és István
21. Hétfő - Soós Miklós, szüleik, sógora, élő és elhunyt hozzátartozók
22. Kedd - Élő családért
23. Szerda -
24. Csütörtök -
25. Péntek -
26. Szombat - Kiss András, felesége Kristók Julianna, élő és elhunyt hozzátartozók
- Nagy Károly és Erdős János családjainak élő és elhunyt hozzátartozóiért
- ifj. Jakubecz György 1. évforduló
- Kovács János, felesége Dósa Margit, testvéreik, szüleik, két vejük, élő és elhunyt hozzátartozók
- Molnár Károly, felesége Mareta Erzsébet, szüleik és testvéreik
- Halaj Ignác, felesége Kosztrihán Mária 20. évforduló, fiuk Ignác, felesége, lányuk Margit és férje, valamint szüleik
- Kristók Sándor, felesége Molnár Ilona 10. évforduló, fiuk József, szüleik, élő és elhunyt hozzátartozók
- Káplár Győző 11. évforduló, élő és elhunyt hozzátartozók
27. Vasárnap -
28. Hétfő -
29. Kedd -
30. Szerda -

Vadkerti Harangok

Az Érsekvadkerti Katolikus Egyházközség lapja
Szerkeszti az Érsekvadkerti Kolping Család Egyesület

Felelős kiadó: Máthé György plébános

Nyomtatás: Z-HORV Stúdió

Internet cím: <https://www.ersekvadkert.vaciegyszazmegye.hu>

email: emje52@gmail.com